

de fremtidige Foranstaltninger i saa Henseende angaar, saa er det selvfølgelig Noget, man maa tage under nøiere Overveielse, hvad man vil kunne gjøre og understøtte nu og i en saa nær Fremtid, som det er muligt at gjøre noget, nemlig naar Tilstanden er blevet noget bedre. Der kan være Tale om flere Ting; men jeg tilstaaer, at altfor meget vil jeg nødig sige herom, og hvis jeg skal udtale mig nærmere om dette Forhold — og Noget vil jeg altid kunne sige de Herrer derom, baade om dette og forskjellige andre Forhold, som man midlertid mindre gjerne ser indregistreret under en offentlig Forhandling — saa vil jeg, hvis jeg har forstaaet det ærede Medlems (Hørups) Anthyndning ret, foretrække at gjøre en mere konfidentiel Meddelelse i den Henseende. En Ting skal jeg dog foreløbig meddele her, nemlig et officielt Dokument, som maatte kunde interessere de Herrer, som ikke allerede ere bekendte med den Form, som det tykke Forbud har. Den tykke Rigsforordning af 29de November 1887 lyder saaledes — jeg udelader Indledningen o. dsl. og anser det for rettest, at jeg oversætter den saa ordret som muligt: „§ 1. Indførelsen af Svin og Svinestød, indbefattet Flaestefiber saavel som Bøller af enhver Art af dansk, svensk eller norsk Oprindelse over Grændsen af det tykke Rige er indtil videre forbudt. — § 2. Rigskansleren er bemyndiget til at tilstaa Undtagelser fra Forbudet under Anordning af de fornødne Kontrolforholdsregler. — § 3. Denne Forordning træder i Kraft fra den Dag, den udkommer.“ Jeg skal ikke knytte videre Bemærkninger hertil; men de ærede Medlemmer ville se, at i selve sit Indhold angiver Anordningen sig som midlertidig, og den indeholder desuden Bemyndigelse til, at der kan dispenseres derfra.

Det ærede Medlem for Ribe Amts 2den Valgtreds (Bluhme) mente ogsaa, at der skulde have været udstedt en foreløbig Lov. Jeg tillader mig at sige — for let igjen at røre ved dette Spørgsmaal — at en foreløbig Lov af den Bestaafenhed, som det ærede Medlem fordrer, vilde jeg aldrig have udstedt. Det ærede Medlem vilde have fundet det i sin Orden, om Ministeren havde udstedt en foreløbig Lov paa 2 Linier, som gav ham fuldstændig diktatorisk Myndighed. Denne Forordning vilde jeg ikke kunne fyldestgjøre, og jeg tror heller ikke, at hvis jeg bagefter havde præsenteret denne Lov for Rigsdagen, den just vilde have fundet stor Tilslutning — dette vil jeg altsaa i intet Tilfælde kunne være med til. Det ærede Medlem siger, jeg vil kaste Ansvarret over paa Rigsdagen ved at foreslaa disse Bestemmelser, og at det

ærede Medlem helst vilde lade mig alene med mit Ansvar. Men jeg vil sige, at jeg har søgt denne Hjælp, fordi jeg ikke kan komme igjennem uden den, og jeg mener, at jeg har gjort min Skyldighed ved at søge den. Nu tror det ærede Medlem, at Befolkningen vil sige: Hvorfor hjælper Rigsdagen dog Ministeren med den Ting og giver ham en Lov; lad ham komme igjennem, som han bedst kan. Jeg maa tilstaa, denne Betragtning forekommer mig i det Mindste høist bevhøderlig. Det forekommer mig, at Befolkningen snarere kunde sige: Ministeren kan ikke komme igjennem uden Rigsdagens Hjælp. Hvorfor vil du ikke — hvad der end ellers kan være i Veien — Rigsdagen og det ærede Medlem ogsaa i en saadan Situation hjælpe Ministeren til at komme saa langt frem, som det er nødvendigt for ham for at hæmme det foreliggende Onde. Det forekommer mig, at denne Betragtning vilde ligge adskilligt nærmere. Det ærede Medlem opfastede — efter at have rørt ved forskjellige andre Spørgsmaal — til Slutning det store Spørgsmaal om, hvad Ministeren nu vilde gjøre for Landbruget. Jeg maa tillade mig at bemærke, at det, det ærede Medlem forlanger, staaer det ikke i Ministerens Magt at gjøre. Men maa jeg ikke tillade mig at udtale, at naar vi forhandle om denne Lov her, saa maa der nærmest være Tale om, hvad der i Anledning af denne Lov kan være Foranledning til at gjøre, og jeg maa da først have en Oversigt over, hvilke Tab der ere foranledige ved den nuværende Situation. Jeg benægter ikke, at der er foranlediget noget Tab ved denne Situation — det er selvfølgelig — ved de ringere Priser. Jeg tror dog, at der er Afstæning; jeg tror, at de, som ikke i de første Dage have grebet til Salg, ville kunne faae Afstæning under nogenlunde gode Vilkaar, jeg tror ikke, at der foreligger noget saadant Pres, at man slet ikke kan sælge. Men iøvrigt maa jeg dog have nogen Oversigt over Ondets Omfang, inden det ærede Medlem kan forlange, at jeg skal sride ind i mod dette Onde. At tage Forstud af Svinesygdommen til at komme ind paa den Viisere, som der i det Hele kan være, forekommer mig at ligge vel langt borte; og at forlange, at jeg strax skal svare paa den Slags Spørgsmaal, forekommer mig heller ikke berettiget. Jeg skal ikke inblade mig videre paa det ærede Medlems Udtalelse i den Retning. Jeg hævder kun: kom først og viis mig, hvilke Tab der er lidt i Anledning af denne Kalamitet, saa skulle vi nærmere tale om, hvad der i Anledning af den kan være at gjøre. At der iøvrigt er Dvsler om, at der